

ALLE- * Middagpauzedienst 4 mei 2022 *

DOG- Voorganger: Ds. Pieter Boomsma – Amsterdam

KERK Thema: 'Vergeef ons, zoals wij ...' n.a.v. Romeinen 12: 17 – 21

'U hebt zeker wel een hekel aan Duitsers?' Het was een jonge Duitse journalist, die deze vraag stelde aan een verzetsweduwe; 32 jaar was zij, toen haar man werd gedood. Ze bleef achter met drie kinderen, in verwachting van een vierde. Een hekel aan Duitsers. Haar antwoord? 'Nee hoor, er waren ook goede'.

Voorafgaand aan een dag als deze - 4 mei - speelt het soms weer. Kunnen wij *samen met Duitsers* de doden van 1940 - 1945 gedenken? Ik spits het nu even toe op alleen deze periode. Is het nodig om te vergeven, *voordat* dat 'samen gedenken' kan? **En vergeven, zonder dat een dader berouw heeft en om vergeving vraagt, kan dat?** Maar wat is het effect, wanneer je *niet* vergeeft?

Natuurlijk gaat het dan niet alleen om *een* oorlog of *een* ramp. Het kunnen ook kleine dingen zijn. Iemand die jou belachelijk maakt, jou vernedert. Iemand die jou tekort doet. Het kan aan je knagen. Hoeveel gezinnen/families vallen niet uit elkaar, omdat er iets vervelends speelt, dat maar niet kan worden uitgepraat. En het gekke is, dat wij negatieve herinneringen vaak beter onthouden dan positieve. Maar wat doet dat met ons? *Niet vergeven, misschien zelfs narigheid koesteren ?*

Een extreem voorbeeld. Het speelt in een land in Noord Afrika. Iemand uit een kleine stam kon de pesterij van een grote stam niet meer verdragen en doodde een man. Het gevolg was dat er wraak genomen wordt. Huizen werden verwoest. Maar het houdt pas op, werd me verteld, wanneer er een dode valt uit de stam van de dader. Wie dat wordt, doet er niet toe, evenmin wanneer. De man die wij spraken, kan het slachtoffer zijn. Hij slaapt daarom regelmatig op een ander adres. Ver van zijn gezin. Bloedwraak, eerwraak, haat en angst.

'Het is mogelijk om nee te zeggen tegen het kwaad en daarbij toch niet af te glijden tot harteloze haat', zei een priester van de orthodoxe kerk hier in Amsterdam, toen het ging over het afscheid van de patriarch van Moskou.

Niet kunnen vergeven, niet kunnen loslaten, het kan werken als vergif. Maar is vergeving niet een onmogelijke opdracht?

Twee voorbeelden uit de Bijbel. Jezus - Lucas 23: 34 - die aan het kruis gespijkerd zegt: 'Vader, vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen'. Okay, Hij kan dat, maar ik ben Jezus niet. Daarom nog deze: Handelingen 7: 60 – de steniging van Stefanus. 'Heer, reken hun deze zonde niet aan!' En na deze woorden stierf hij.

Grote dingen, kleine dingen, het vergeven valt ons meestal moeilijk. Het is iets dat wij ons leven lang zullen moeten leren. En de bron waaruit wij putten bij dit leren, laat dat zijn wat Paulus schrijft in zijn brief aan de christenen in Rome: 'Neem geen wraak .. maar laat God uw wreker zijn .. de Heer zegt: 'Het is aan Mij om wraak te nemen, Ik zal vergelden.' En: '**Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede.**'

Zou het zo zijn dat wij kunnen kiezen? Kiezen tussen het vergiftigen van ons leven en het moeizaam leren van een bevrijdende les. Een les in het leren vertrouwen op onze Bevrijder, Jezus Christus.

Vergeef ons, zoals wij vergeven wie ons iets schuldig is. Dat is een aangrijpende tekst in het Onze Vader. Stel dat ik niet vergeef, word ik dan ook niet vergeven? Is het een oordeel of een uitdaging? Ik denk het laatste. Alsof God tegen ons zegt: '*Kom op, maak je leven niet zuur. Vertrouw aan Mij toe wat/wie je dwars zit*'.

Vier de bevrijding **door Jezus.**

Amen

